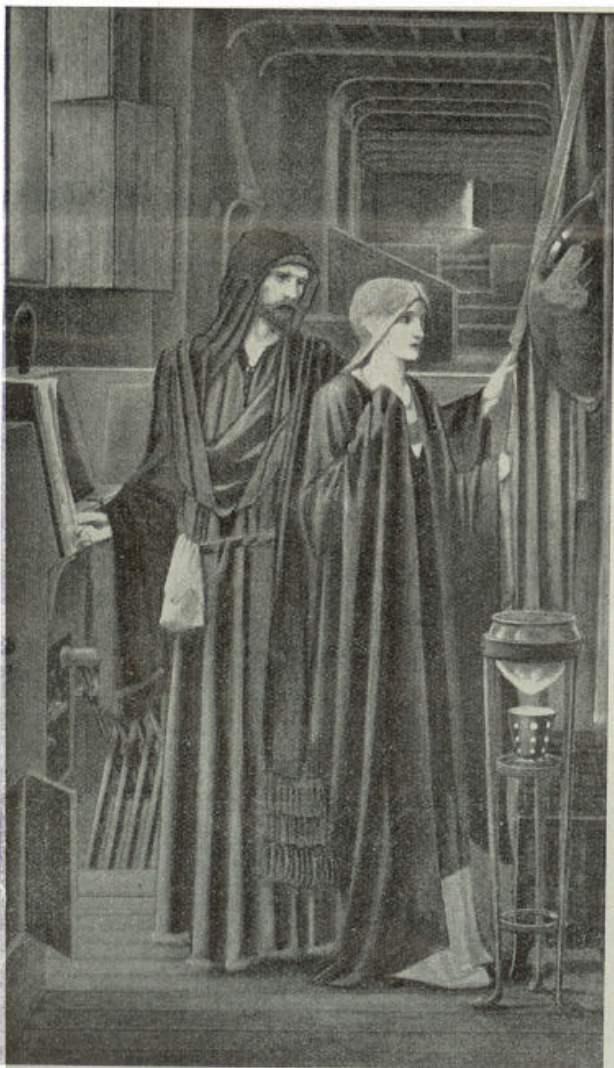

ALLÉÉN IN GODS HAND!

De Engelse schilder Burne-Jones, bekend vooral door zijn verbeelding van Keltische en oud-Engelse sagen en legenden, en door zijn Bijbelsche stukken, heeft in 1898, bij zijn dood, een doek niet geheel voltooid achtergelaten, „De Ziener,” dat hierbij afgebeeld wordt. De ziener, een ernstig, scherpzinnig man, ontvangt bezoek van een dame, die in onzekerheid en onrust bij hem haar toevlucht zoekt om wat naders te hooren over haar man, van wien ze in tijden niets vernomen heeft. De waarzegger schuift het gordijn terzijde, dat den tooverspiegel omhult en gunt haar een blik daarin, die haar ontstelt en schokt. Want het

glas vertoont een schip in nood, met gebroken mast stuurloos rondgeslingerd op de woelige zee....

Een, in zijn strakke styleering, typisch laat 19e eeuwisch schilderij, dat we tot voor kort misschien onopgemerkt voorbijgegaan zouden zijn. Maar hoe treffend actueel is dat onvoltooid doek thans weer geworden, nu duizenden in angst en ongerustheid, zonder beter houvast in het leven, en met uitsluitend aardse verwachtingen, een tipje van den dikken sluier, die de toekomst verborgt en aan 't oog onttrekt, trachten opgelicht te krijgen bij hen die zich voor helderziende uitgeven.

O zeker, het verschijnsel is niet nieuw. Ook hier geldt de sombere waarheid van den in zijn verwachtingen teleurgestelden Prediker: „Er is niets nieuws onder de zon. Is er eenig ding, waarvan men zou kunnen zeggen: Zie dat, het is nieuw? Het is alreeds geweest in de eeuwen, die vóór ons geweest zijn.”

Ik behoef u slechts te herinneren aan den nachtelijken gang van Saul naar de profetes van Endor.

In bange tijden rijzen altijd de helderzienden als paddestoelen uit den grond; in martelende onzekerheid lamgeslagen, verkiest de mensch dan een desnoods narde, vermeende, waarheid boven durende kwelling van hopen en vreezen. En altijd zijn er willige dienaars dier zwakheid

te over, om die stemming te exploiteeren en zich er door te verrijken.

In de neutrale bladen vermeerderd thans weer het aantal advertenties van „dames” en „heeren,” met exotische namen, die „alles zien,” en u voor enkele guldens uw heele onzekere toekomst glashelder beloven te openbaren.

Nog niet lang geleden verscheen er een brochure, rijk aan overtuigend bewijsmateriaal, gewijd aan dit euvel, den tragisch grooten omvang die de waarzeggerij genomen heeft, en het grove bedrog, dat er gepleegd wordt met de goedgelovige of bijgelovige „patiënten” dier consulten. Zelfs wordt soms niet geschroomd, dit platte boerenbedrog in een religieus gewaad te steken, om meer te imponeeren.

Volgens die reportagebrochure zou een Rotterdamsche helderziende haar zitting zelfs met gebed tot een zweverig opperwezen van eigen makelij openen, om eerst de kracht af te smeeken het juiste te „zien”!

Hoe arm is de mensch zonder God, die juist in Vaderlijke liefde, wijze-lijk, de toekomst voor ons verborg, en geloovig vertrouwen van ons vraagt. Dat vertrouwen wordt in moeilijke tijden als die we thans beleven vaak zwaar op de proef gesteld. Als alles voorspoedig gaat, is het heel gemakkelijk eenswillend met God te zijn.

Maar juist als alles somber en donker schijnt, zal moeten blijken wat ons geloof waard is. Dan komen vaak de oogenblikken dat we met W. A. P. Smit zeggen:

Dat ik mijn ziel kon weten, Heer,
In Uwer trouwe handen schulp —!

O, ik geloof, — en aarzel weer:
Kom Gij mijn ongelooft te hulp!

Ook de Christen waagt zich aan gissingen, verdiept zich in de toekomst. Maar gissingen blijken dagelijks ver-gissingen.
We wagen ons aan berekeningen. Die zullen blijken te falen.
Slechts één ding is zeker: Dat God

de wereld regeert volgens Zijn vast-gemaakt bestek, dat Hij, naar Zijn wijzen raad, voor ons verborgen houdt.

„Die in den Heere gelooven, komen aan 't einde van den dag des levens niet op 't doode spoor, maar zullen immer voorttijen langs een baan der levenden.”

G. J. P.

DIE IN DEN SCHEMER LEVEN

ALIDA

Rang!
Een stoel scheert de zaal over, passeert op zijn luchtreis rake-lings het hoofd van een aan de tafel zittend besje, verbrijzelt een ruit en tuimelt terug op den vloer.

Die stoel is door Alida gemikt naar het hoofd van een medeverpleegde, wier onophoudelijk gegil Alida woedend gemaakt heeft.

Als Alida den stoel weer wil grijpen, met het kennelijk doel, hem andermaal als projectiel te bezigen, schiet een zuster toe, met zachten drang en kalmeerende woorden pogend, haar dit te beletten. Maar Ali, door het woedende heen, grijpt de verpleegster met beide handen in de haren. Toch vindt de aangevallene nog den tijd, de noodfluit te doen snerpen, en op dat geluid, dat zoo ongeveer de beteekenis heeft van S.O.S., snellen van alle kanten collega's te hulp. Met vereenigde krachten is Ali spoedig overmand en na een minuut of tien ligt ze in een wikkkel, het aangewezen middel in zulke gevallen om de(n) patiënt(e) voor zichzelf en anderen onschadelijk te maken en tot kalmte te brengen.

Als we den volgenden morgen de patiënte bezoeken in de separatiekamer, zit ze weer rustig te breien en in haar blik staat te lezen, dat ze zich over het voorgevallene schaamt. Ze buigt zich diep over haar werk en onze groet wordt fluisterend beantwoord. Ze weet natuurlijk wel, dat de directrice in haar rapport melding gemaakt heeft van hetgeen met haar is gebeurd.

„Wel, Ali,” zoo beginnen we 't gesprek, „nogal goed geslapen van-nacht?”

„k Heb heelemaal niet geslapen.”

„Nee? Hoe kwam dat?”

Een hoofdbeweging in onze richting.

„Zult u niet weten!”

„Ik weet heusch-niet, waarom je niet hebt kunnen slapen; toe, vertel het me eens.”

„Nou, door dat van gisteren natuur-lijk; nog wiedes.”

„O, was dat de oorzaak! Heb je daarom wakker gelegen! Ja Ali, als we iets verkeerd doen, dan komt het berouw achteraan. Waarom was je toch zoo driftig?”

„Door dat onophoudelijke geschreeuw van dat misselijke ouwe wijf, daar bij het raam. Ze kunnen wel zeggen: je mag niet zoo opvliegen en je moet bedenken, dat je daar niets mee opschiet; ja, dat weet ik allemaal zelf ook wel. Maar ik geef het je te doen, om den heelen lieven dag in zoo'n gegil en gekrijsch te zitten, en dat met een zwak hoofd als ik heb. Wat worden de menschen niet vaak driftig, als hun kinderen vervelend zijn! Wat ranselen ze er dan dikwijls onverstandig op los! En dat zijn dan normale menschen en 't zijn d'r eigen kleinen, hun eigen vleesch en bloed, waar ze immers veel van houden! Dat oude treiter — want ze kan vergiftig treiteren, al is ze gek! — is geen familie van me, niets bindt me aan 't mensch; en dan heb ik een stel zenuwen, nou, u weet er alles van, want u weet wel waarom ze me hier opgesloten hebben. Maar ja! als gewone menschen driftig worden, dan noemen ze dat „zich even laten gaan,” maar van ons is dat „een hui hebben.” En dan krijg je zoo'n stuk of vijf, zes zusters op je lichaam en wordt je tegen den grond gedrukt en overweldigd, nou, en dan ben je weer eens echt krankzinnig geweest.”

Ali grijpt in haar zak, haalt er een doek uit en huilt, dat haar geheele tengere figuur rilt en schokt.

Er is veel waars in wat Alida zegt. En het zou zeer ontactisch zijn en een verkeerde uitwerking hebben, als men er lijnrecht tegen in ging.

Toch moet de opstandige geest uit haar uitgedreven worden, zal niet een nieuwe uitbarsting spoedig volgen.

„Ali,” zoo spreken we haar toe, bijna op een fluistertoon, (zij heeft de laatste woorden haast uitgeschréuwde) „wees nu eens heel eerlijk

enzeg eens: mocht de zuster toelaten, dat je op de zaal zoo te keer ging? Nee, nee! Nu geen tegenwerpingen, nu eens heel eenvoudig „ja” of „neen”! Goed! „Neen” zeg je. Stil nu even; straks mag je „maren” als je wilt. Dus „neen”; de zuster mocht je niet je gang laten gaan. En wat deed ze nu? Ze probeerde je te sus-sen en toen vloog jij haar aan. Moesten toen andere zusters niet bijspringen en de zaalzuster helpen? „Ja” of „neen.” „Ja.” In orde! Dus hebben de zusters hun plicht gedaan. En ze zijn jou zoo maar niet op 't lijf gevallen, maar jij bent de zaalzuster op 't lijf gevallen en dwong haar en de anderen tot een erg aanstootelijke worsteling. We stellen dus even vast, dat de zusters geen schuld hebben. Wie dan? Die gillende oude juffrouw? Ook niet, want die stumper weet niet, wat ze doet; ik bedoel: ze beseft niet, dat ze niet mag plagen; dat dit een laagheid is tegenover de menschen en een zonde voor God. Heb jij dan de schuld? Ook niet, want jouw zenuwen raakten zóódanig in de war, dat je niet meer wist, wat je deed. Nu weet je wel weer, dat je te driftig bent geweest. En stel je nu eens voor, Ali, dat je niet tegengehouden waart en dat je die verstandeloze oude juffrouw een ongeluk had toegebracht of misschien wel vermoord; — hoe zou je je dan nu gevoelen? Zie je nu niet in, dat de zusters je voor ongelukken bewaard hebben en voor je eigen bestwil in de weer zijn geweest?

En weet je wat er nu gebeurt?

Jij doet wat: je belooft de zusters, je ordelijk te gedragen.

Ik doe wat: ik plaats je op een andere zaal, zoodat je geen last meer van de gillende juffrouw hebt.

En we doen samen wat. Wat zal dat zijn, dacht je?”

„Bidden,” zegt Alida.

„Juist, dat is het wat we samen willen doen.”

En als we gebeden hebben, en Ali met al haar nooden, geestelijke en stoffelijke, hebben opgedragen aan de barmhartigheid Gods in Jezus Christus den Heere, dan heeft Alida geen „maren” meer, en zijn we overtuigd, dat ze de eerstvolgende weken geen last zal geven.

Zij zelf zegt: „Bidden brengt je dicht bij den Heere Jezus; dan gaat het altijd goed. Maar 't ergste is, dat we altijd weer van Hem vandaan loopen; en dan is 't weer mis. Ik geloof, dat we allemaal veel te weinig bidden.”

W. A. Vroegop

